

Sud Bosne i Hercegovine

Суд Босна и Херцеговина

Predmet broj: S1 1 K 016464 16 Kžk

Datum objave: 23.09.2016. godine

Pred vijećem Apelacionog odjeljenja u sastavu:

Sudija Dr Dragomir Vukoje, kao predsjednik vijeća

Sudija Meddžida Kreso

Sudija Tihomir Lukes

PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE

protiv optuženog

Jasmina Čolomana

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužiteljica Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Gordana Tadić

Branilac optuženog

Advokat Senad Dupovac

Predmet broj: S1 1 K 016464 16 Kžk

Sarajevo, 23.09.2016. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije dr Dragomira Vukoja, kao predsjednika vijeća, te sudija Meddžide Kreso i Tihomira Lukeša kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog savjetnika Medine Džerahović, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Čoloman Jasmina, zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) Krivičnog zakona BiH, sve u vezi s članom 29. i 180. stav 1. istog zakona, povodom optužnice Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj: T20 0 KTRZ 0008981 14 od 16.07.2014. godine, zaprimljenoj dana 17.07.2014. godine, te potvrđenoj dana 18.07.2014. godine, nakon pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja održanog u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Gordane Tadić, optuženog Čoloman Jasmina i njegovog branioca Senada Dupovca, nakon tajnog vijećanja i glasanja, Vijeće je donijelo, a predsjednik Vijeća dana, 23.09.2016. godine, javno objavio, sljedeću

P R E S U D U

Optuženi Čoloman Jasmin, sin Muhameda i majke Mejreme rođene Ekmečić, rođen 10.09.1975. godine u Zenici, JMB ..., nastanjen u ulici Bulevar Kralja Tvrtka I broj 5, državljanin ..., ..., oženjen, otac dvoje maloljetne djece, ranije osuđivan

I

na osnovu odredbe člana 285. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH)

K R I V J E

ŠTO JE:

U toku ratnog stanja u Bosni Hercegovini i oružanog sukoba između Armije Republike Bosne i Hercegovine i Hrvatskog vijeća obrane, u svojstvu pripadnika

Diverzantsko - izviđačkog voda 7. Muslimanske brigade Armije R BiH, u mjestu Počulica, općina Vitez, postupajući suprotno odredbama zajedničkog člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine koja zabranjuje povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistva, osakaćenja, svireposti i mučenja, tako što je dana, 24.04.1993. godine, oko 09,00 ujutro, zajedno sa njemu poznatim pripadnikom 7. Muslimanske brigade Armije BiH, naoružani došli pred kuću R. M. u selu Vrhovine, općina Vitez, te istog pod prijetnjom oružja prisilili da ih svojim vozilom marke Golf bijele boje, vozi u pravcu sela Počulica, općina Vitez, da bi nakon oko jedan kilometar vožnje naredili da zaustavi auto tačno ispred Omladinskog doma u Počulici, znajući da su u domu bili zatvoreni civili ... nacionalnosti i postupajući u namjeri da iste liše života, odnosno da im nanesu povrede tjelesnog integriteta, izašli iz vozila naoružani automatskim puškama, pa nakon što od čuvara, zaštićenog svjedoka „A“, koji je obezbjeđivao dom, nisu uspjeli dobiti ključeve, ispalili više rafala iz automatske puške kroz zatvorena vrata doma, na koji način su lišene života tri osobe, i to: Papić Pero, Vidović Jozo i Vidović Ivo, a devet osoba je ranjeno, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić, uslijed čega su nastupile povrede tjelesnog integriteta oštećenih.

Dakle, kršeći odredbe međunarodnog prava i to člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, u vrijeme oružanog sukoba između Armije RBiH i HVO na području općine Vitez učestvovao u učinjenju ubistava, odnosno povredama tjelesnog integriteta civila ... nacionalnosti,

Čime je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona SFRJ^[1]– ubistva i povrede tjelesnog integriteta, u vezi sa članom 22. (saizvršilaštvo) istog Zakona,

---

^[1] Uredba sa zakonskom snagom o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije koji je preuzet kao republički zakon za vrijeme neposredne ratne opasnosti ili za vrijeme ratnog stanja (Sl.list RBiH broj 6/92) i Zakon o potvrđivanju uredbi sa zakonskom snagom (Sl. list RBiH broj 13/94);

Stoga ga vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH primjenom istog zakonskog propisa i odredbi člana 33., 38., 41. i 42. stav 2. KZ SFRJ za počinjeno krivično djelo

O S U Ā U J E
NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD
TRI (3) GODINE

Na osnovu člana 50. stav 1. KZ SFRJ optuženom se u izrečenu kaznu zatvora uračunava i vrijeme provedeno u pritvoru u trajanju od 25.06.2014. godine do 31.10.2014. godine.

U skladu sa članom 188. stav 4. ZKP BiH optuženi se oslobađa od dužnosti naknade troškova ovog krivičnog postupka, te isti padaju na teret Suda BiH.

O b r a z l o Ź e n j e

I. TOK POSTUPKA

1. Optužnicom Tužilaštva BiH broj T20 0 KTRZ 0008981 14 od od 16.07.2014. godine, zaprimljenoj dana 17.07.2014. godine, te potvrđenoj dana 18.07.2014. godine optuženom Čoloman Jasminu radnjama opisanim u optužnici, na teret je stavljeno počinjenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl.173 stav 1. tačka c) KZ BiH (ubistvo i povrede tjelesnog integriteta), u vezi sa čl. 29. i 180. stav 1. istog zakona.

2. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH), broj S1 1 K 016464 14 Kri od 06.07.2015. godine optuženi Jasmin Čoloman je na osnovu člana 284. tačka c) ZKP BiH oslobođen od optužbe da je radnjama detaljno opisanim u izreci presude počinio krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) KZ BiH u vezi sa članovima 29. i 180. stav 1. istog zakona. Optuženi je istom presudom, a na osnovu člana 189. stav 1. ZKP BiH oslobođen naknade troškova krivičnog postupka, te isti padaju na teret budžetskih sredstava.

3. Apelaciono vijeće je dana 21.01.2016. godine donijelo rješenje broj S1 1 K 016464 15 Krž 3 kojim je uvažilo žalbu Tužilaštva Bosne i Hercegovine, ukinulo presudu Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 1 K 016464 14 Kri od 06.07.2015. godine i odredilo održavanje pretresa pred vijećem Apelacionog odjeljenja Odjela I za ratne zločine Suda Bosne i Hercegovine.

A. DOKAZNI POSTUPAK PRED VIJEĆEM APELACIONOG ODJELJENJA

4. U skladu sa članom 317. ZKP BiH, održan je pretres pred Apelacionim vijećem Suda BiH, te su tokom dokaznog postupka tužilaštvo i odbrana pozvani da se očituju u pogledu dokaza koje namjeravaju izvoditi tokom postupka, a rukovodeći se žalbenim navodima i ukidnim rješenjem.

5. Tužilaštvo je u pismenom podnesku broj: T20 0 KTRZ 0008981 14 od 14.04.2016. godine predložilo da se na pretresu pred Apelacionm vijećem ponovo pozovu i saslušaju svjedoci: Neđad Sivro na okolnosti vezane za prepoznavanje optuženog Jasmina Čolomana u istrazi, kao i na okolnost na koji način je isti prisilio R. M. da ga svojim autom vozi u pravcu s. Počulice i kako je bio uniformisan; R. M. na okolnost utvrđivanja identiteta optuženog; te svjedok pod pseudonimom „A“ na okolnost opisa predmetnog događaja i dvojice nepoznatih vojnika koji su kritičnog dana došli pred Dom, nakon čega je uslijedila pucnjava. Tužilaštvo je predložilo izvođenje novih dokaza i to saslušanje: svjedoka Fejzulaha Beše na okolnosti i činjenice koje su mu poznate vezano za kritični događaj, a koje su navedene u Izvještaju 7. Muslimanske brigade o izvršenom uviđaju u mjestu Počulica, svjedoka Refije Baručije na okolnost prijetnji koje su upućene neposredno nakon svjedočenja R. M. pred Sudom BiH; ulaganje materijalnog dokaza Zapisnik Ministarstva unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog Kantona o prepoznavanju broj: 08-04/3-1-2/14 od 19.5.2014. godine sa fotodokumentacijom na okolnost prepoznavanja osumnjičenog od strane svjedoka, i Službene zabilješke Tužilaštva BiH broj: T20 0 KTRZ 0008981 14 od 2.7.2015. godine na okolnosti navedenih prijetnji svjedoku. Za preostale svjedoke koji su saslušani u prvostepenom postupku i za vještaka predlaže se reprodukcija njihovih iskaza, kao i da se reprodukuje čitanje iskaza svjedoka Sofije Brković i Ante Papića, a da se ostali materijalni dokazi uloženi i izvedeni od strane tužilaštva na glavnom pretresu prihvate kao već izvedeni.

6. Odbrana optuženog je dostavila pismeni Prijedlog – listu za provođenje dokaza odbrane, u kojem predlaže reprodukovanje iskaza svjedoka tužilaštva – oštećene Ane Brković, na okolnost identiteta egzekutora iz predmetnog događaja, te čitanje Zapisnika o saslušanju ovog svjedoka (T-5 i O-6); reprodukovanje iskaza svjedoka – oštećene Štefice Brković, te čitanje njenog iskaza datog u istrazi na okolnost predmetnog napada, čitanje Zapisnika o saslušanju svjedoka – oštećene Brković Sofije datog u istrazi a okolnost predmetnog napada; čitanje Zapisnika o saslušanju svjedoka – oštećenog Ante Papića

datog u istrazi (O-7, T-9) na okolnost predmetnog napada; reprodukovanje iskaza optuženog Jasmina Čolomana na glavnom pretresu; reprodukovanje iskaza sa glavnog pretresa svjedoka N. D. i Z. A. na okolnost pripadnosti vojnoj jedinici i ko je imao nadležnost i kontrolu nad zatvorenicima u Domu Prnjavor – Počulica; uvid u materijalnu dokumentaciju dokaze – O-13 Potvrda AR RBiH 3. korpus oružanih snaga - Zenica VJ – 5083 od 10.4.1993. godine na ime Čoloman Jasmin (T-21), O-14 Izvod iz vojne evidencije (VOB-8) za Čoloman Jasmina, Federalno ministarstvo za pitanje boraca i invalida odbrambeno – oslobodilačkog rata, pov.broj: 07-03-200-1/14 od 05.06.2014.godine (T-19), O-15 Uvjerenje MO broj 07/14-03-1-2-2155/15 od 07.04.2015. godine za svjedoka A. Z., O-16 Snimak sa Google-a, mjesto mz Počulica (naselja Počulica, Vrhovine, Prnjavor), O-17 Fotografija sa prilazom Društvenom domu Prnjavor- MZ Počulica, O-18 Fotografija, prilaz Društvenom domu Prnjavor sa bočne strane, O -19 Fotografije bivšeg objekta saniteta na raskrsnici u naselju Vrhovine, te uvid i čitanje rodnih listova svjedoka tužilaštva Sivro Nedžada i Sivro Safeta na okolnost da su rođena braća, a vezano za kredibilitet svjedoka Nedžada Sivre koji je prilikom svjedočenja prećutao okolnost da mu je prvoosumnjičeni Safet Sivro rođeni brat, što je bilo usmjereno na oslobađanje od odgovornosti istog.

7. Odlučujući o prijedlozima stranaka i branioca za prihvatanje materijalnih dokaza, Apelaciono vijeće je na ročištu održanom dana 15.04.2016. godine pozvalo iste da se usmeno izjasne da li ostaju kod pismenih prijedloga, a potom donijelo rješenje kojim se odbija prijedlog tužilaštva pod tačkom I. Prijedloga, a prihvata se prijedlog odbrane u tom dijelu, pa će se navedeni svjedoci tj. njihovi iskazi preslušati. Sud je prihvatio prijedlog tužilaštva pod tačkom II. Prijedloga, na način da se pozove i sasluša svjedok Fejzulah Bešo, svjedok Refija Baručija, te izvede materijalni dokaz Službena zabilješka Tužilaštva BiH broj: T20 0 KTRZ 0008981 14 od 2.7.2015. godine, dok se odbija prijedlog tužilaštva za izvođenjem materijalnog dokaza Zapisnik Ministarstva unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog Kantona o izvršenom prepoznavanju broj: 08-04/3-1-2/14 od 19.5.2014. godine sa fotodokumentacijom, te prijedlozi odbrane za izvođenjem materijalnih dokaza, kao i svi prijedlozi i tužilaštva i odbrane za reprodukovanje iskaza ostalih predloženih svjedoka. U pogledu materijalnih dokaza odbrane, Vijeće je našlo da isti ne bi u odlučujućem značaju doprinijeli razjašnjenju ove krivičnopravne stvari, te da postoji već dovoljno dokaza na predmetne okolnosti. Svi ostali dokazi izvedeni u toku glavnog pretresa se prihvataju kao već izvedeni.

8. Vijeće je ovakvu odluku donijelo iz razloga što je cijeno da nema potrebe za ponovnim pozivanjem i saslušanjem svjedoka tužilaštva: Neđada Sivre, R. M. i svjedoka „A“, obzirom da su isti ispitani odnosno dali svoje svjedočke iskaze u toku glavnog pretresa na sve bitne činjenične okolnosti. Dodatno, a u skladu s načelom ekonomičnosti, ponovno pozivanje svjedoka M. bi iziskivalo dodatno vrijeme i bespotrebne troškove, obzirom da isti trenutno živi u Sjedinjenim Američkim Državama, te je Vijeće stoga odlučilo da se navedeni svjedoci neće neposredno saslušati i da je preslušavanje/reproduciranje njihovog svjedočenja dovoljno za ovaj postupak.

9. U pogledu prihvatanja za izvođenje novog dokaza – saslušanje svjedoka Fejzulaha Beše, Apelaciono vijeće je imalo u vidu razloge ukidnog rješenja – pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. U svrhu razjašnjenja i pravilnog i potpunog utvrđenja bitnih činjeničnih okolnosti Vijeće je prihvatilo isti, obzirom da se u prvostepenom postupku kao i žalbi pokrenulo pitanje identifikacije optuženog kao i njegovog učešća u predmetnoj inkriminaciji, te našlo takav prijedlog opravdanim, obzirom da bi isti svjedočio na okolnosti autentičnosti i vjerodostojnosti materijalnog dokaza - Izvještaj 7. Muslimanske, sačinjen od Žunić Šabana o izvršenom uviđaju u Počulici, u vezi navodnog napada pripadnika ove jedinice na civile u Domu, upućen načelniku štaba 7. Muslimanske brigade od 24.04.93. godine, a što je za odbranu bilo sporno. Naime, u izvještaju se navodi da je VP 325. Brigade dala svoj izvještaj, u kojem je policajac Bešo Fejzulah naveo šta se kritične prilike dešavalo i označio počinioce, a što će biti cijeno i obrazloženo u nastavku presude u dijelu kod ocjene dokaza u pogledu pojedinačne inkriminacije. S tim u vezi u spis je uložen i materijalni dokaz T-A-1 Zapisnik o saslušanju svjedoka Bešo Fejzulaha, Tužilaštvo BiH broj: T 20 0 KTRZ 0008981 14 od 24.02.2014. godine. Također, Vijeće je prihvatilo prijedlog tužilaštva za izvođenjem novog dokaza – saslušanje svjedoka Refije Baručije, kao i materijalnog dokaza T-A-2 Službena zabilješka Tužilaštva BiH broj: T20 0 KTRZ 0008981 14 od 2.7.2015. godine, na okolnost prijetnji koje su upućene neposredno nakon svjedočenja R. M. pred Sudom BiH, a sve imajući u vidu odredbu člana 295. stav 4. ZKP BiH, obzirom da se radi o novoj činjenici i dokazima koji i pored dužne pažnje i opreza nisu mogli biti izvedeni na glavnom pretresu. Naime, predmetna zabilješka je sačinjena nakon okončanja glavnog pretresa pred prvostepenim vijećem.

10. Vijeće je razmotrilo navode stranaka i branioca u pogledu ostalih prijedloga za izvođenjem dokaza, te utvrdilo da ne postoji potreba za reprodukcijom iskaza svjedoka Ane Brković, Štefice Brković, Šemse Spahića, Roberta Krište, N. D. i Z. A., kao i

optuženog saslušanog u svojstvu svjedoka, te čitanje zapisnika o saslušanju svjedoka Sofije Brković i Ante Papića.

11. Tužilaštvo je na nastavku pretresa odustalo od izvođenja dokaza – saslušanje svjedoka Refije Baručije. Svi ostali dokazi uz saglasnost stranaka i branilaca, a u skladu sa odredbom člana 317. stav. 2. ZKP BiH su prihvaćeni bez potrebe ponovnog izvođenja istih i pobrojani su u Aneksu ove presude, koji čini njen sastavni dio.

12. Postupivši na navedeni način Vijeće je postupilo i u skladu sa principom jednakosti stranaka u postupku.

B. ZAVRŠNE RIJEČI STRANAKA I BRANIOCA

1. Završne riječi tužilaštva

13. Kada je u pitanju predmetni događaj, Tužilaštvo ističe da iz iskaza saslušanih svjedoka-oštećenih i ostalih svjedoka tužilaštva, te pročitanih izjava svjedoka na glavnom pretresu, proizlazi da je dana 24.04.1993.g. u mjestu Počulica, u jutarnjim satima došlo do napada ispred ulaznih vrata Omladinskog doma u Počulici gdje su bili zatočeni civili ... . Samom napadu, prethodila je galama stražara i nepoznatih vojnika, da bi se nakon toga, začulo više rafala kroz zatvorena vrata, kojom prilikom je došlo do stradanja ukupno tri civila i ranjavanja devet civila ..., a koji su bili prethodno zatočeni u Domu.

14. Tužilaštvo je iznijelo detaljnu analizu iskaza svjedoka, i to Sivro Neđada, zaštićenog svjedoka „A“ i R. M., kao i svjedoka Fejzulaha Beše koji je neposredno svjedočio pred Apelacionim vijećem. Tako, svjedok „A“ je opisao kako se kritičnog dana nalazio ispred Doma u ulozi stražara kada su mu prišla dvojica nepoznatih uniformisanih lica, naoružani i tražili od njega da im preda ključ, da bi se potom isti u stanju straha uputio prema Komandi. Tužilaštvo naglašava da je njegov iskaz saglasan sa iskazom svjedoka R. M. i da je razlog zašto svjedok „A“ kritične prilike nije vidio R. automobil jeste činjenica da R. autom nije došao do samih vrata Doma već se parkirao u blizini. Svjedok Sivro Neđad potvrdio je da je kritičnog dana vidio optuženog Čoloman Jasmina ispred saniteta u Vrhovinama kako naređuje R. M. da ga vozi svojim bijelim golfom u pravcu Počulice, a isti svjedok je izvršio i radnju prepoznavanja optuženog prilikom ispitivanja u istrazi, te na glavnom pretresu u sudnici. To što je svjedok vidio samo jednog vojnika kod R. auta, a ne dvojicu kako je R. tvrdio, uzrokovano je činjenicom, a kako je to i sam svjedok Sivro izjavio, da je sate prilike vidio samo dio razgovora, a ne i cijeli razgovor ispred

improvizirane ambulante, iz čega slijedi da nije ni morao vidjeti drugog NN vojnika koji je sjedio na zadnjem sjedištu R. automobila. Ostali pomenuti svjedoci su na isti način potvrdili sam tok događaja, te izvršili prepoznavanje optuženog Čoloman Jasmina u sudnici označavajući kao aktera samog događaja, a na što upućuje i dokaz tužilaštva T-18, tj. zapisnik o obavljenom uviđaju.

15. Svjedok Fejzulah Bešo je saglasan sa svjedocima „A“ i Neđadom Sivrom kada govori o većoj grupi mještana koji su se već bili skupili pred Domom i na kojima je bila primjetna uznemirenost. Isti nije negirao dio Izvještaja koji citira njegove riječ, navodeći da ako je tako napisano onda je to – to, uz napomenu da bi volio vidjeti izvještaj koji je on dostavio, a referiše se na dokaz tužilaštva T-18. Svjedok u direktnom ispitivanju navodi da je imao dojavu da su zločin počinili Jasmin i Mirsad, kao i da je došlo do otpora pripadnika 7. Muslimanske brigade koji nisu dozvolili da se navedena lica privedu.

16. Obzirom na sve navedeno, Tužilaštvo smatra da su se pred Apelacionim vijećem, nakon provedenih dokaza, otklonile sve nedoumice iz prvostepene presude, odnosno da je na nesumnjiv način dokazano da je optuženi Čoloman Jasmin počinio krivično djelo koje mu se dispozitivom optužnice stavlja na teret, te predlaže da se isti oglasi krivim i kazni po zakonu.

2. Završne riječi odbrane

17. Odbrana je iznijela generalnu primjedbu, a to je da su svi svjedoci predloženi od strane tužilaštva, osim svjedoka sa statusom oštećenih, koji su davali iskaze na predmetni događaj, različito opisivali hronologiju, dinamiku, kao i učesnike predmetnog događaja iz optužnice, ali bez uvjerenog svjedočenja o određenoj činjenici, što dovodi do zaključka da su zbog vremenske distance ili nečeg drugog, njihova svjedočenja prožeta kontradiktornostima.

18. Naime, odbrana je analizirala iskaze saslušanih svjedoka i istakla da su svjedoci očevici iznijeli različita viđenja o bitnim činjenicama, na način da nijedan svjedok nije potvrdio iskaz svjedoka R. M., na čijem iskazu je, kako to odbrana tvrdi, utemeljena cjelokupna optužba protiv optuženog Čolomana, obzirom da je prije njegovog saslušanja u istrazi, istraga za isti događaj vođena protiv osumnjičenog Sivo Safeta, komandanta 325. brigade u Počulici. Tek nakon što je saslušan svjedok R. M. dana 10.05.2014.godine,

istraga koja je vođena još od 2007. godine protiv tada osumnjičenog Sivro Safeta, se od tog momenta vodi protiv optuženog Čoloman Jasmina.

19. U tom kontekstu odbrana je ukazala na sve kontradiktornosti u iskazu svjedoka R. M., te je isti dovela u vezu s iskazima svih ostalih svjedoka tužilaštva, uključujući i oštećene u ovom predmetu, te ukazala na najvažnije razlike, i to: dok svjedok R. M. tvrdi da su mu kritičnog dana, dok je stajao kod svog golfa ispred saniteta, prišla dva vojnika sa uperenim puškama i naredili mu da ih vozi, isti događaj drugačije opisuje svjedok optužbe Nedžad Sivro, koji je inače dobro poznavao R. M.. Ovaj svjedok je rekao da je zatekao M. kako stoji i razgovara s jednim vojnikom koji je držao položenu pušku i ista nije bila uperena u njega, nakon čega M. i taj jedan vojnik sjedaju u auto; dok je svjedok M. rekao da je nakon pucnjave, oba vojnika vratio svojim vozilom istim putem u Vrhovine, svjedok Sivro Nedžad je izjavio da je odmah nakon što je čuo pucnjavu, krenuo pješke prema Prnjavoru, gdje je stigao nakon nekih 20 minuta i da se tom prilikom nije sreo s M., s kojim bi se morao sresti da se on vraćao istim putem, kako je to svjedok M. na pretresu i tvrdio, a niti ga je vidio tada svjedok „A“ koji se, takođe, vraćao istim putem iz komande gdje je otišao po ključ. Takođe, dok je svjedok M. tvrdio da je pred Dom stigao autom s dva vojnika, stražar ispred doma, inače svjedok „A“, je rekao da su došle samo dvije osobe i to pješke i da auto nije vidio. Zatim, svjedok M. je rekao da, nakon što je stražar rekao vojnicima da nema ključ od Doma, da je isti skočio s podzide i otrčao prema dole, dok je stražar (svjedok „A“) rekao da je otišao prema gore u komandu po ključ.

20. Odbrana je dalje analizirala i iskaze oštećenih i to iskaz svjedoka Ane Brković i Šetice Brković, koje su kritične prilike bile zatočene u Domu, te su iste ranjene. Tako su svjedoci Ana Brković i Štefica Brković pomenule prisustvo jedne ženske osobe ispred Doma u vrijeme izvršenja djela, što niko od ostalih svjedoka nije potvrdio. Takođe svjedok Ana Brković je rekla da je bio jedan napadač, i to u crnom odijelu, crne frčkave kose, u crnoj jakni, a prisustvo jedne osobe ispred Doma je potvrdio i oštećeni Papić Ante.

21. Obzirom na sve navedeno, odbrana smatra da je zbog nedosljednosti u iskazima svjedoka po pitanju hronologije i dinamike događaja, ostalo nepoznato koliko je bilo zapravo napadača, kako su isti došli pred Dom, kako su bili obučeni, ko je pucao, gdje su potom otišli itd. Zbog toga, odbrana smatra da Vijeće iskaz svjedoka R. M. ne smije prihvatiti kao vjerodostojan. Odbrana se osvrnula i na svjedoka odbrane koji su svjedočili na alibi optuženog, navodeći da je svjedok A. Z., koji je bio saborac optuženog, rekao da je bio pripadnik jednog od izviđačkih vodova, te da je njemu i optuženom bio nadređeni

Fuad Mujčinović, dok je komandir drugog diverzantnog voda bio Fehim Mujezinović. Svjedok N. D. koji je bio komandant jedinice Patriotske lige iz Zenice i koji se nalazio u kritično vrijeme na ratištu u Ahmićima, je rekao da je naknadno saznao za događaj u Domu, istakavši da je kontrolu nad istim imala mjesna vojna jedinica, čiji pripadnici su ga i obezbjeđivali. Svjedok optužbe Šemso Spahić je potvrdio da je u okviru 7. Muslimanske brogade bilo više izviđačkih vodova, da je optuženi Čoloman Jasmin bio pripadnik njegove jedinice, a da je jednim od vodova komandovao Fehim Mujezinović, a zamjenik mu je bio Fahrudin Radinović. U vezi samog događaja, svjedok je rekao da je čuo da je lice po nadimku Roki to počinio, te isključuje povezanost njegove jedinice s predmetnim događajem, posebno iz razloga što je ta jedinica imala strog kodeks ponašanja.

22. Konačno, odbrana se posebno osvrnula na prigovor zakonitosti kada je u pitanju prepoznavanje optuženog koje je u istrazi izvršio svjedok Neđad Sivo, ističući da je radnja prepoznavanja obavljena suprotno odredbi člana 85. stav 3. ZKP BIH. S tim u vezi, odbrana tvrdi da svjedok nije prethodno dao detaljan opis optuženog, osim što je rekao da je bio mlađe dobi i srednjeg rasta, da su mu potom predložene fotografije deset lica, koji su se vidno razlikovali od optuženog i uz to su bili i vidno stariji, budući da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela imao 17 godina. Osim toga, kada mu je na pretresu predložen dio zapisnika s fotografijama kako bi pred Sudom izvršio prepoznavanje, zapisnik je već bio potpisan od strane svjedoka ispod slike na kojoj se nalazi optuženi, zbog čega odbrana smatra da radnja prepoznavanja nije obavljena u skladu s zakonom.

23. Zbog svega navedenog, odbrana smatra da Tužilaštvo BIH nije ponudilo dovoljno jasnih i uvjerljivih dokaza iz kojih bi se, van razumne sumnje, mogao izvesti zaključak o učešću optuženog Čoloman Jasmina u inkriminiranim radnjama, pa odbrana predlaže, da Sud, shodno principu *in dubio pro reo*, donese presudu kojom se optuženi oslobađa od optužbe.

II. PRIMJENA MATERIJALNOG PRAVA

24. Vijeće je prije svega razmotrilo pitanje primjenjivog materijalnog prava na konkretan slučaj. Naime, prema potvrđenoj optužnici tužilaštva optuženi se tereti za počinjenje krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav stav 1. tačka c)

Krivičnog zakona BiH, sve u vezi s članom 29. KZ BiH i članom 180. stav 1. istog Zakona.

25. Iz predmetne optužnice Tužilaštva BiH proizilazi da je inkriminisana radnja počinjena 1993. godine, kada je na snazi bio KZ SFRJ koji je preuzet na osnovu Zakona o primjeni Krivičnog zakona Republike Bosne i Hercegovine i Krivičnog zakona SFRJ.^[1] S tim u vezi, Vijeće je cijeno načela propisana članovima 3. i 4. KZ BiH, kao i članom 7. stav 1. EKLJP, članom 15. stav 1. MPGPP i članom 24. stav 2. Rimskog statuta, a iz kojih odredaba proizilazi jedan od temeljnih principa da se na učinioca krivičnog djela primjenjuje zakon koji je bio na snazi u vrijeme učinjenja djela (*tempus regit actum*), od kojeg principa, je moguće odstupiti jedino u interesu optuženog, odnosno kasniji zakon primijeniti samo u situaciji ako je on blaži za učinioca.

26. Kod razmatranja pitanja koji je zakon blaži za učinioca u konkretnom slučaju, Vijeće je imalo u vidu stav Ustavnog suda BiH, koji je zauzet u više predmeta u kojima su optuženi bili oglašeni krivim za krivična djela propisana kako ranijim (preuzeti KZ SFRJ), tako i naknadno donesenim zakonom (KZ BiH), tačnije krivična djela Genocida, Ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i Ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, a u kojim predmetima je Ustavni sud, suprotno stavu Suda BiH, a i svojim ranijim stavovima, zaključio da je preuzeti KZ SFRJ blaži po učinioca i to nalazeći da je tim zakonom, a nakon ukidanja smrtne kazne, zapriječena blaža kazna za navedena krivična djela i to kako u pogledu minimuma (zapriječena kazna zatvora od najmanje 10 godina, u odnosu na 5 godina zatvora koliko je kao najmanja kazna zapriječeno po KZ SFRJ), tako i maksimuma zakonom zapriječenih kazni (45 godina dugotrajnog zatvora u odnosu na 15, odnosno 20 godina zatvora).

27. Imajući u vidu navedene stavove Ustavnog suda BiH prema kojima kasniji zakon, odnosno KZ BiH, nije povoljniji za učinioca, to Vijeće nalazi da u konkretnom slučaju nije opravdano odstupiti od pravila primjene zakona koji je bio na snazi u vrijeme radnji inkriminiranih optužnicom, odnosno preuzetog KZ SFRJ. Stoga se, radnje za koje je optuženi Jasmin Čoloman oglašen krivim – ubistva i povrede tjelesnog integriteta civila,

---

^[1] Skupština SFRJ je Krivični zakon Bosne i Hercegovine usvojila na sjednici Saveznog vijeća održanoj dana 28. septembra 1976. godine i objavila ga u Službenom listu SFRJ broj 44 od 08. oktobra 1976. godine. Nakon proglašenja nezavisnosti BiH, KZ SFRJ je na osnovu Uredbe sa zakonskom snagom od 22. maja 1992. godine sa svim izmjenama i dopunama kao zakon Republike Bosne i Hercegovine, a stupio je na snagu danom objavljivanja;

ovom presudom pravno kvalifikuju kao krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ.

28. S obzirom na utvrđeni vid učešća optuženog u izvršenju inkriminiranih radnji, detaljno opisanih u izreci ove presude, valjalo je takođe primijeniti odgovarajuću odredbu KZ SFRJ, a to je odredba člana 22. tog Zakona.

29. Dakle, Apelaciono vijeće je utvrdilo da su u konkretnom ispunjena sva obilježja krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, u vezi sa članom 22. istog zakona, za kojeg ga je oglasilo krivim. U konkretnom, budući da je isto djelo sadržano u KZ SFRJ kao zakonu koji je važio u vrijeme počinjenja krivičnog djela i u KZ BiH iz 2003. godine kao zakonu koji važi u vrijeme suđenja i kako je djelo bilo kvalifikovano optužnicom, Apelaciono vijeće je našlo da se KZ SFRJ kao blaži zakon po učinioca ima primijeniti u ovom predmetu.

III. ČINJENIČNA UTVRĐENJA

A. ELEMENTI KRIVIČNOG DJELA RATNI ZLOČIN PROTIV CIVILNOG STANOVNIŠTVA

30. Vijeće je optuženog Jasmina Čolomana oglasilo krivim za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ, a koji u relevantnom dijelu glasi

“Ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije naredi .....da se prema civilnom stanovništvu vrše **ubistva**, ... nanošenja velikih patnji ili **povreda tjelesnog integriteta** ili zdravlja... ili **ko izvrši** neko od navedenih djela, kaznit će se zatvorom najmanje pet godina ili smrtnom kaznom.“

31. Iz citirane zakonske definicije, kao i sudske prakse proizlaze slijedeći opšti elementi krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, i to:

- a) *djelo počinioca mora biti počinjeno suprotno pravilima međunarodnog prava,*
- b) *kršenje mora biti počinjeno u vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije,*
- c) *djelo počinioca mora biti povezano sa ratom, oružanim sukobom ili okupacijom,*
- d) *počinilac mora narediti ili počiniti djelo.*

B. NESPORNNA ČINJENIČNA UTVRĐENJA

32. Aplaciono vijeće će se na ovom mjestu baviti opštim/*chapeau* elementima predmetnog krivičnog djela, te samim kritičnim događajem, koja činjenična utvrđenja nisu bila sporna među strankama. Međutim, zbog ozbiljnosti predmetne inkriminacije, te vodeći računa o obavezama koje nameće domaći procesni zakon, kao i standard Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda - pravo optuženog na obrazloženu sudsku odluku, Vijeće će i u pogledu nespornih činjenica iznijeti razloge koje nalazi dovoljnim.

33. Član 142. stav 1. KZ SFRJ propisuje **da djela počinitelaca moraju prekršiti pravila međunarodnog prava**. U konkretnom slučaju, optuženi se teretio za ubistvo i povredu tjelesnog integriteta, a koje radnje predstavljaju nedopušteno ponašanje i iste su zabranjene prema odredbi zajedničkog člana 3. Ženevskih konvencija iz 1949. godine, gdje se u tački a) navedenog člana, navodi da je zabranjeno "*Nasilje što se nanosi životu i tjelesnom integritetu, osobito sve vrste ubojstava, sakaćenja, okrutnosti i mučenja*".

34. Kako bi se utvrdilo da su u konkretnom predmetu povrijeđena pravila međunarodnog prava neophodno je utvrditi da je radnja bila usmjerena protiv neke od zaštićenih kategorija osoba, u smislu odredbi Ženevskih konvencija. Vijeće podsjeća da u slučajevima gdje su zločini kažnjivi po članu 142. KZ SFRJ, kršenjem odredbi međunarodnog prava, žrtve navodnih povreda zajedničkog člana 3. Ženevskih konvencija (I-IV) predstavljaju osobe koje nisu neposredno učestvovale u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu usljed bolesti, rana, lišenja slobode ili iz bilo kojeg drugog razloga, dakle lica koja se nalaze *hors du combat*.

35. Navedenim članom, pored ostalih kategorija, zaštitu prevashodno uživa civilno stanovništvo. Vijeće nalazi, da su u konkretnom slučaju ubijene žrtve i to: Papić Pero, Vidović Jozo i Vidović Ivo, kao i devet ranjenih osoba, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić, imale status civila. Naime, svi svjedoci - oštećeni su bili saglasni u tome da su u trenutku privođenja i odvođenja bili u svojim kućama u selima Putkovići odnosno Počulica, te da su ujutro 16.04.1993. godine, nakon napada na sela, bili izvođeni iz svojih kuća od strane nepoznatih pripadnika Armije BiH i vođeni na razna mjesta zatočenja, da bi u konačnici, bili odvedeni u dom u Počulici, i pri tome su bili u civilnoj odjeći.

36. Svjedok Robert Krišto je bio vojno angažovan tako što je u aprilu 1993. godine čuvao seosku stražu zajedno s svojim komšijama, ali je svjedok rekao da je prilikom izvođenja iz kuće, predao naoružanje vojsci. Što se tiče ostalih svjedoka-oštećenih, svjedok Papić Anto je bio penzioner i nije bio vojno angažovan, njegov sin Željko Papić, takođe oštećeni, je bio vojno angažovan na seoskim stražama, ali je nakon napada na selo 16.04.1993. godine zajedno s bratom i majkom iz svoje kuće krenuo bježati iz sela prema Donjoj Počulici, kada je i uhapšen. Ostali saslušani svjedoci su bile žene, koje su zatočene zajedno s muškarcima u Domu Počulica. Dakle, Vijeće zaključuje da su sve ubijene i ranjene žrtve, koje su bile prethodno zatočene u Domu Počulica, imale status civila i kao takve su nesporno uživale zaštitu prema odredbi zajedničkog člana 3. Ženevskih konvencija iz 1949. godine.

37. Na okolnost **postojanja oružanog sukoba u relevantno vrijeme na području Bosne i Hercegovine**, Tužilaštvo je Sudu predložilo više materijalnih dokaza. Naime, Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine je, na sjednici održanoj 20.06.1992. godine, donijelo Odluku o proglašenju ratnog stanja na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine, koje stanje je trajalo sve do 28.12.1995. godine, kada je Predsjedništvo donijelo Odluku o ukidanju ratnog stanja. Donošenjem Uredbe sa zakonskom snagom, formirane su oružane snage Republike BiH koje čine Armiju BiH. Prema članu 2. Uredbe, oružane snage Republike BiH čine, pored Armije BiH, policija i naoružani sastavi koji se stavljaju pod jedinstvenu komandu oružanih snaga Republike. Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća obrane objavljena je u "Narodnom listu HZ Herceg-Bosna" broj 1, u septembru 1992. godine.

38. Uzimajući u obzir navedene dokaze nesporno je da je u inkriminisanom periodu u Bosni i Hercegovini, **postojao oružani sukob između ARBiH i Hrvatskog vijeća obrane**, kao i naoružanih sastava koji su bili pod kontrolom ARBiH. Navedeno činjenično stanje temelji se kako na materijalnim dokazima Tužilaštva, tako i na iskazima svjedoka Tužilaštva, koji su saglasno posvjedočili o tome da je u proljeće 1993. godine postojao oružani sukob između vojnih formacija Armije RBiH i HVO-a na području općine Vitez, u čijem sastavu je i bilo selo Počulica.

39. Tako, svjedok Ana Brković je u svom iskazu navela da je u inkriminirano vrijeme živjela u selu Putkovićima, općina Vitez, koje je bilo naseljeno većinski muslimanskim stanovništvom, kada je tokom 93. godine odvedena iz svoje kuće od strane njenih komšija muslimana. Najprije su joj odvedeni muž i sin, dok je ona s drugim ženama, odvedena u

jednu kuću, ispred koje je bila straža, da bi u konačnici svjedokinja zajedno s drugim ženama bila odvedena u Omladinski dom u selu Počulica, gdje ih je prema njenim navodima bilo ukupno 17 zatočenih, među kojima Ivo Vidović, te Brković Sofija, Brković Štefica, Čeko Kata i Stojak Kata. O svom zatočenju i konačnoj odrednici u Dom - u u selu Počulica na sličan način posvjedočila je i svjedokinja Brković Štefica.

40. Svjedok Robert Krišto je tokom 93. godine živio u selu Počulica, općina Vitez, u kojem je do izbijanja sukoba živjelo 70% Hrvata, dok su 30% bili Bošnjaci. Svjedok je naveo da je do sukoba između Armije BiH i HVO-a došlo u aprilu 1993. godine, tačnije dana 16.04.1993. godine, kada je došlo do napada, koji svjedok opisuje riječima *“pucnjava s svih strana, sve je gorilo u selu i oko sela”*. Naime, svjedok je tom periodu bio vojno angažovan, te čuvao seosku stražu, da bi u noći 16.04.93. godine kada se vratio sa straže kući, oko pet ujutro započela pucnjava, nakon čega su svi izašli ispred kuće da vide šta se dešava, vojske je bilo svuda, i samo se čulo kako vojska viče da svi predaju oružje i da nemaju kud da idu, nakon čega je svjedok predao oružje koje je posjedovao, da bi ujutro 16.04.93. godine bio odveden zajedno s drugim muškarcima iz sela u Omladinski dom u selu Prnjavor, a žene su bile odvojene od muškaraca. Kako svjedok dalje navodi, vojnici koji ih odvoze su imali oznake Armije, neki su imali i oznake MOS-a, a bilo je nekih Arapa. Svjedok je naveo da je tom prilikom s njim doveden i Željko Papić koji je, nakon što je svjedok pušten iz doma, ostao iza njega u Prnjavoru, da bi potom bio odveden u Dom u Počulici. Navedeno je potvrdio i svjedok Papić Ante, koji je u međuvremenu preminuo, pa je njegova Izjava data SIPA-i dana 20.03.2007.g, pročitana na glavnom pretresu.

41. Svjedok optužbe Nedžad Sivo je takođe živio u selu Počulica u aprilu 1993. godine, i u svom svjedočkom iskazu je ustvrdio da je sukob između Armije i HVO-a počeo 16.04.1993. godine, a da je uzrok bio prethodni napad HVO-a, nakon čega je došlo do izmještanja hrvatskog stanovništva, tako da je jedan dio smješten u porodične kuće, a drugi dio u društveni dom Počulica, gdje su ih smjestili pripadnici 7. Muslimanske brigade, a među zatočenim je bilo i žena.

42. Imajući u vidu sve izneseno, Apelaciono vijeće je zaključilo da iz iskaza saslušanih svjedoka optužbe, koje nalazi vjerodostojnim i saglasnim, proizlazi da je sredinom aprila 1993. godine izvršen napad na sela Putkovići i Počulica koji se nalaze na području općine Vitez od strane pripadnika Armije BiH, čemu je prethodio napad HVO-a na selo Ahmiće, nakon čega je civilno hrvatsko stanovništvo iz sela Putkovići i Počulica odvedeno najprije u privremena mjesta zatočenja (kao što je kuća Brković Štefice, potom škola u selu

Preočica, te Omladinski dom u selu Prnjavor), da bi potom svjedoci Ana Brković, Štefica Brković, Robert Krišto, te Anto Papić i Sofija Brković bili odvedeni u Dom u selu Počulica. S njima su u Domu bili dovedeni i Ivo Vidović, Čeko Kata, Stojak Kata i Željko Papić.

43. Inače selo Počulica se nalazi na području Općine Vitez, sastoji se od sela Prnjavor i Vrhovine, i do izbijanja sukoba u aprilu 1993. godine, na području ovog sela je živjelo većinsko hrvatsko stanovništvo, u omjeru 70% su bili Hrvati, dok je 30% bilo Bošnjaka, s tim da je na području cijele mjesne zajednice Počulica živjelo 50% Hrvata i 50% Bošnjaka.

44. Vijeće je nesumnjivo utvrdilo da postoji **veza između djela optuženog i oružanog sukoba**. Na ovakav zaključak upućuje status optuženog u inkriminisanom periodu. Naime, Vijeće je, prihvatilo dokazanom tvrdnju Tužilaštva da je Jasmin Čoloman u vrijeme počinjenja krivičnih djela bio pripadnik Diverzantskog voda 7. Muslimanske brigade Armije BiH, a što svakako potvrđuje uloženi materijalni dokaz T -19, Akt Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida pov. broj: 07-03-200-1/14 od 05.06.2014. godine, te u prilogu Akta Obrazac Vob-2, iz kojeg se vidi da je Čoloman Jasmin bio pripadnik Armije BiH u periodu od 17.11.1992. godine do 30.11.1993. godine, te u periodu od 03.07.1994. godine do 21.11.1994. godine. Nadalje, Sud je imao u vidu i materijalni dokaz T-20, Akt 7. Muslimanske brigade broj PM-488/93 od 31.05.1993. godine kojim se izriče disciplinska mjera isključenja iz brigade vojnika Čoloman Jasmina zbog toga što je u kratkom periodu počinio niz težih kršenja discipline propisane Zakonom o službi u OS Armije BiH. Takođe iz Potvrde 3. korpusa OS Armije BiH od 10.04.1993. godine (dokaz T-21), proizlazi da je Čoloman Jasmin bio pripadnik VJ 5083 od 01.11.1992. godine do 10.04.1993. godine, dok u desnom uglu potvrde piše Izviđački vod.

45. Navedeno je potvrdio i svjedok Spahić Šemso, koji je takođe tokom 1993. godine bio pripadnik 7. Muslimanske brigade, Izviđačko - brigadni vod, kojim je komandovao Fehim Mujezinović, te je pojasnio da je Izviđački vod *“...išao gdje je god trebala djelovati jedinica, gdje je god bilo potrebe, Srednja Bosna, gdje god ima potrebe, nije to bilo čuvanje linija, bila je to manevarska jedinica”*. Takođe, ovaj svjedok je naveo da poznaje optuženog Čoloman Jasmina od ranije iz viđenja, zna da je bio u istoj jedinici kao i on, ali da nisu bili u istom vodu, i navodi da optuženi nije bio u kritično vrijeme s njim na istom terenu. Nadalje, svjedok je rekao da je njegova jedinica u kritično vrijeme bila u Počulici, navodeći *“Bili smo mi, bio je jedan bataljon na Počulici, nije to bila brigada odnosno jedinica. Naša jedinica je bila takva da se pridodavala svima...”*

46. O navedenoj činjenici su posvjedočili i svjedoci odbrane A. Z., navodeći da su optuženi i on bili pripadnici istog Diverzantskog voda pri 7. Muslimanskoj brigadi, kojim vodom je komandovao Mujčinović Fuad, kao i D. N., koji je naveo da je optuženi Čoloman Jasmin bio pripadnik 7. Muslimanske, opisujući da je pripadao *“nekim diverzantskim jedinicama, koja je imala svoj kodeks kojeg su se svi morali pridržavati i svako je htio da bude u njenom sastavu, to nisu mogli svi...”*.

47. Konačno i optuženi Čoloman Jasmin je prilikom svjedočenja u svojstvu svjedoka ustvrdio da je bio raspoređen u jedinicu 7. Muslimanske brigade, čije je sjedište bilo na Bilimištu u Zenici, Izviđačko-diverzansta jedinica, a da je komandant bio Mujčinović Fuad.

48. Apelaciono vijeće je slijedom navedenog izvelo nesumnjiv zaključak da je 7. Muslimanska brigada, između ostalog, imala u svom sastavu i dva voda, Diverzantsko-izviđački odnosno Diverzantski vod, pri čemu je jednim komandovao Fuad Mujčinović, a drugim Fehim Mujezinović. Optuženi Čoloman Jasmin je u relevantno vrijeme pripadao 7. Muslimanskoj brigadi i to Izviđačko-diverzantskom vodu kojim je komandovao Fuad Mujčinović, a sa njim u istom vodu je bio i svjedok A. Z., dok je svjedok Šemso Spahić pripadao Izviđačkom vodu, kojim je komandovao Fehim Mujezinović.

49. Takođe, u kontekstu postojanja oružanog sukoba ili rata, Vijeće je utvrdilo ispunjenost subjektivnog elementa na strani optuženog, jer on ne samo da je imao saznanje o postojanju oružanog sukoba što se pokazuje očiglednim ne samo iz njegovog svjedočenja nego i iz svih svjedočenja, kako svjedoka optužbe tako i odbrane, već je *mens rea* na strani optuženog zadovoljen i činjenicom o postojanju njegove pune svijesti da su nasilni akti koje je preduzeo bili namjerno usmjereni na civilno stanovništvo ili prema pojedinim civilima koji ne učestvuju direktno u neprijateljstvima, ukoliko je riječ o krivičnom djelu iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ.

1. Inkriminisani događaj – napad na Dom u Počulici, ubistva i ranjavanja civila

50. Apelaciono vijeće je cijeno nesumnjivo dokazanim, a kako je to i među strankama bilo nesporno, da se dana, 24.04.1993. godine u jutarnjim satima desio napad na Dom u Počulici na način da su ispred Doma stigla dvojica naoružanih vojnika, koji su od stražara (Svjedok „A“) tražili da im da ključeve od Doma, međutim, isti je rekao da kod sebe nema

ključeve jer se nalaze u komandi, nakon čega je prestrašen pobjegao u pravcu komande koja je bila nedaleko od Doma, da bi na pola puta prema komandi, začuo rafalnu pucnjavu. Po povratku iz komande, naoružana lica nije zatekao, ali je vidio da je bilo ranjenih i da je bilo krvi, te da je došao sanitet. Takođe i svjedoci oštećeni koji su kritičnog dana bili zatočeni u Domu su saglasno govorili na ovu okolnost, te su svi naveli da su začuli ispred Doma svađu između stražara i nekih lica koji su mu tražili ključeve, te da je nakon toga došlo do pucnjave prvo kroz zatvorena vrata, a potom kroz otvorena vrata, kojom prilikom su života lišeni Papić Pero, Vidović Jozo i Vidović Ivo, a devet osoba je ranjeno, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić.

51. Predmetna činjenična utvrđenja u pogledu smrti odnosno ranjavanja ovih civila proizlaze iz iskaza prije svega oštećenih, i to Ane Brković, Štefice Brković, Roberta Krišto, kao i iz pročitane izjave Sofije Brković, koje su kritične prilike ranjene. Svjedok Ana Brković je ranjena u obje noge, a što proizlazi iz materijalnog dokaza T-6, i to Otpusnica iz bolnice RMC Zenica, u kojoj se navodi da je Brković Ana liječena u toj bolnici od 24.04.1993. godine do 03.05.1993. godine, a uslijed ranjavanja vatrenim oružjem. Iz Istorije bolesti, takođe, proizlazi da je Ana Brković ranjena u Počulici gelerom u glutealne regije obostrano. Svjedok Brković Sofija je, takođe, kritičnog dana ranjena u predjelu noge, a što proizlazi iz materijalnog dokaza T-8, i to Otpusnica iz bolnice RMC Zenica, u kojoj se navodi da je Brković Sofija liječena u toj bolnici od 24.04.1993. godine do 03.05.1993. godine, a da je ista primljena zbog povrede vatrenim oružjem, dok je u Istoriji bolesti navedeno da je ranjena gelerom u predjelu toraksa i abdomena sa desne strane, koju povredu je zadobila u Počulici. Nadalje, svjedok Brković Štefica je, takođe, kritičnog dana primljena u RMC Zenica uslijed ranjavanja vatrenim oružjem gdje je liječena od 24.04.1993. godine do 03.05.1993. godine, a što proizlazi iz materijalnog dokaza T-7. Konačno, iz pročitnog iskaza svjedoka Papić Ante proizlazi da je i on taj dan bio ranjen u domu Počulica, dok je svjedok Robert Krišto potvrdio da mu je Željko Papić nakon rata pričao da je, takođe, bio ranjen u domu Počulica. Svi svjedoci-oštećeni su potvrdili da su zajedno s njima ranjene Kata Stojak i Kata Čeko.

52. Konačno iz materijalnih dokaza broj T-25, T-26 i T-27, a koji se odnose na izvode iz matičnih knjiga umrlih za Vidović Jozu, Vidović Ivu i Papić Peru, iz kojih se vidi da je kao dan i mjesto smrti za sve njih navedeno 23.04.1993. godine u Počulici, proizlazi da su kritičnog dana života lišena navedena lica.

53. Dakle, ocjenom pomenutih materijalnih dokaza, kao i iskaza pomenutih svjedoka, Vijeće je našlo dokazanim da se kritičnog dana, desio događaj koji je opisan u činjeničnom opisu optužnice, a što ni odbrana u ovom predmetu nije sporila.

2. Identifikacija optuženog i radnje izvršenja

54. Kako je to naprijed navedeno, u toku postupka nespornom se ukazala i činjenica da se kritični događaj desio na način kako je to opisano u optužnici, međutim, ono što se pokazalo spornim jeste učešće optuženog u samom događaju kao glavnog aktera počinjenih ubistava i ranjavanja civila, te je pitanju njegove identifikacije valjalo pokloniti naročitu pažnju.

55. Apelaciono vijeće je isključujući svaku razumnu sumnju utvrdilo da je provedenim dokazima, kako objektivne tako i subjektivne prirode, tužilaštvo dokazalo da je optuženi Čoloman skupa sa još jednim neidentifikovanim vojnikom kritičnog dana, u jutarnjim satima, na način opisan u činjeničnom opisu optužnog akta, nakon što su stigli ispred Omladinskog doma u Počulici, znajući da su tu bili zatvoreni civili ... nacionalnosti, i postupajući u namjeri da iste liše života, odnosno da im nanesu povrede tjelesnog integriteta, izašli iz vozila naoružani automatskim puškama, pa nakon što od čuvara, zaštićenog svjedoka "A", koji je obezbjeđivao Dom, nisu uspjeli dobiti ključeve, ispalili više rafala iz automatske puške kroz zatvorena vrata Doma, na koji način su lišene života tri osobe, i to: Papić Pero, Vidović Jozo i Vidović Ivo, a devet osoba je ranjeno, i to: Ana Brković, Štefica Brković, Sofija Brković, Kata Stojak, Kata Čeko, Željko Papić, Jozo Jurčević, Pero Papić i Anto Papić, uslijed čega su nastupile povrede životnog i tjelesnog integriteta. Ovakav zaključak Vijeća utemeljen je prevashodno na iskazima saslušanih svjedoka optužbe, posebno svjedoka Neđada Sivre, R. M., svjedoka pod pseudonimom „A“ i Fejzulaha Beše, kao i iskaza oštećenih.

56. Svjedok R. M. je na glavnom pretresu posvjedočio kako je kritičnog dana, nakon što su mu dvojica njemu nepoznatih vojnika prišla u Vrhovinama i naredila da ih svojim vozilom vozi u pravcu koji su pokazali tj. pravcu Počulice, to i učinio, da bi potom na njihovu naredbu da stane, zaustavio se kod Omladinskog doma u Počulici. Svjedok je vojnike opisao na način da su bili obučeni u maskirna vojna odijela i imali automatske puške, da su bili emotivno rastrojani i govorili da im je poginuo komandant „*Pogide nam Fehim*“, te da misli da su pripadali 7. Muslimanskoj, jer su imali nekakvo obilježje, čini mu se na prsima. Vijeće je kod procjene vjerodostojnosti njegovih navoda posebno imalo u

vidu standarde zauzete u domaćoj i međunarodnoj praksi, i to da kod procjene kredibilnosti određenog svjedoka koji identifikuje optuženog sud mora imati u vidu više faktora koji su relevantni u konkretnom slučaju, kao npr. (1) da li je svjedok bio u situaciji da je optuženog samo letimično vidio, (2) da li je postojala neka prepreka uslijed koje ga ne bi mogao dobro vidjeti, te (3) da li je isti svjedok u istrazi izjavio da ne prepoznaje optuženog da bi ga potom ipak prepoznao.

57. Primjenom navedenih faktora na konkretan iskaz, Vijeće je zaključilo da je svjedok R. M. kritičnog dana jedini proveo određeno duže vrijeme sa počiniocima predmetnih inkriminacija – odvezao ih u vlastitom automobilu pred Dom, a potom ih nakon što je čuo rafalnu paljbu ponovo vratio u selo Vrhovine, dakle, sa velikim stepenom vjerovatnoće bio u situaciji da identifikuje počinioce, odnosno bio u situaciji da optuženog dobro vidi, obzirom da nije postojala nikakva prepreka date prilike koja bi ga u tome onemogućavala. Svjedok je i u istrazi i na suđenju prepoznao optuženog, a činjenica da je u sudnici izjavio da *misli da je on*, ne može biti cijenjena kao odlučujuća nesigurnost i dovesti do zaključka da ga nije prepoznao. Ovi navodi su cijenjeni prije svega sa aspekta procjene svih okolnosti konkretnog događaja i realne sposobnosti svjedoka da prepozna optuženog, te u vezi sa ostalim potkrepljujućim dokazima.

58. Protivno navodima odbrane, Apelaciono vijeće nalazi da je iskaz svjedoka M. kredibilan i u odlučnim dijelovima potvrđen od strane svjedoka Sivro Neđada i svjedoka „A“, čija svjedočenja za ovo Vijeće imaju snagu potkrepljujućih dokaza.

59. U cilju diskreditacije svjedoka M., odnosno da se cijela optužba temelji na njegovim iskonstruisanim navodima, odbrana je nastojala da dokaže postojanje neslaganja u bitnim činjenicama među iskazima relevantnih svjedoka na okolnost koliko vojnika je bilo prisutno u Vrhovinama i razgovaralo sa R. M., kao i samog čina pucanja pred Domom u Počulici i identifikacije tih lica, te naknadnih događaja. Međutim, Apelaciono vijeće je stava da ovi prigovori nisu mogli dovesti u pitanje vjerodostojnost cjeline njihovog svjedočenja. Naime, svaki od navedenih svjedoka je iznio svoje viđenje opisanih događaja po vlastitoj percepciji, ukazujući na određene karakteristične detalje koji se uklapaju u cjelinu događaja.

60. Tako, svjedok Neđad Sivro je gotovo u cijelosti potvrdio navode svjedoka M. u pogledu mjesta odakle automobil kreće, da je tu bilo još vojnika, da je nepoznati vojnik koji sjeda u vozilo sa R. imao povišen ton, da se „Golf“ uputio prema Počulici i da su se potom začuli rafalni pucnji, pri tom navodeći : „ *Vidio sam R. M. u aprilu 93. godine u Vrhovinama*

gdje mu je bila kuća, čuo sam kada je R. odvezao tog momka, vidio sam bijeli golf vlasništvo R. i momka u uniformi s automatskom puškom, ja sam udaljen desetak metara od njega, ali nisam čuo šta su pričali...nakon par minuta čuo se rafal automatske puške, jedan pa drugi, dalje ništa ne znam...moje saznanje od stražara i komšija je da je R. dovezao tog momka s automatskom puškom, ta osoba je bila u maskirnoj uniformi, srednjeg rasta, možda 18-20 godina, izduženog lica...” Svjedok je prilikom provođenja radnje prepoznavanja u istrazi jasno i nedvojbeno na pokazanim fotografijama prepoznao Jasmina Čolomana kao osobu koju je kritične prilike vidio u Vrhovinama kako razgovara sa R. i udaljava se u njegovom automobilu.

61. Odbrana je prigovarala zakonitosti predmetne radnje prepoznavanja osumnjičenog u istrazi od strane ovog svjedoka, ističući da ista nije u skladu s odredbama člana 85. ZKP-a BiH, posebno iz razloga što je svjedok prethodno dao nedovoljan opis, navodeći samo da se radi o osobi srednjeg rasta i mlađe dobi, a potom su mu prezentovane fotografije osoba koje su vidno starije od optuženog i vidno različite fizionomije lica.

62. Sud je, u kontekstu ocjene zakonitosti ove radnje, odnosno dokaza T-1, uzeo u obzir ne samo Zapisnik o prepoznavanju, nego i kompletan iskaz svjedoka Sivo Nedžada dat na glavnom pretresu¹, posmatrajući to kao jednu cjelinu, te je na osnovu sveobuhvatne ocjene iskaza, našao da je radnja prepoznavanja izvršena u skladu s ZKP-om, odnosno da je zapisnik o prepoznavanju zakonit dokaz. Naime, činjenica da je svjedok dao vrlo štur opis optuženog prije nego su mu predočene fotografije, ne čini samu po sebi radnju prepoznavanja nezakonitom, posebno ako se ima u vidu činjenica da svjedok vrši prepoznavanje osobe koju je posljednji put vidio prije više od 20 godina. Osim toga, uvidom u predočene fotografije, Vijeće nalazi da se ne radi o osobama koje su vidno starije od optuženog, kako to branilac tvrdi, kao i da je svjedok, nakon što su mu predočene fotografije, naveo da je osoba na fotografiji broj 3, *najvjerovatnije osoba*² koju je u aprilu 1993. godine vidio.

63. U tom kontekstu, Vijeće je cijeno navode ovog svjedoka date na glavnom pretresu dana 12.09.2014. godine, u dijelu kada je isti pitan o okolnostima izvršenog prepoznavanja. Naime, tačno je, kako to odbrana potencira, da je svjedok tada izjavio da su mu sve osobe koje su mu prikazane na fotografijama prilikom prepoznavanja *bile*

---

¹ Svjedok Nedžad Sivo je saslušan na glavnom pretresu dana 12.09.2014. godine

² Zapisnik o prepoznavanju osoba broj T20 0 KTRZ 0000200 07 od 21.05.2014. godine, strana 2

*poznate od ranije*³, međutim, to nikako ne umanjuje značaj činjenice da je on istog date prilike prepoznao kao počinioca među ostalim licima koje su bile na fotografijama. Kao potkrepa ovog dokaza, za ovo Vijeće je bitna i okolnost da je sam svjedok Sivro i u sudnici prilikom svjedočenja na glavnom pretresu prepoznao optuženog, te pojasnio da je na predloženim fotografijama prepoznao optuženog jer mu je ostalo u sjećanju “...lice i od očiju, to mi je ostalo u sjećanju...” tj. *fizionomija njegovog lica*, pokazavši rukama na svom licu kao dio tijela koji mu se na optuženom posebno urezao u sjećanje, što je za ovo Vijeće posebno upečatljivo kod identifikacije i prepoznavanja da se usitinu radi o Jasminu Čolomanu. Svoju sigurnost svjedok je iskazao i navodima da je optuženi sad puniji, krupniji i u konačnici je naveo “*Ja se izjašnjavam da je to ta osoba*”.

64. Na ovakav zaključak Vijeća ne može uticati tvrdnja odbrane da su ovom svjedoku prilikom prepoznavanja u sudnici, a na zahtjev Suda, predložene iste fotografije kao u istrazi, s tim da se ispod fotografije optuženog Čoloman Jasmina već nalazio potpis svjedoka, odnosno, da mu nisu prezentovane fotografije bez potpisa tj. bjanko fotografije lica kako bi svjedok pred Sudom ponovo izvršio prepoznavanje, već mu je pokazano ono što mu je već u istrazi pokazivano gdje je svjedok stavio svoj potpis. Iznesene tvrdnje, pored utvrđene iskazane sigurnosti svjedoka u prepoznavanju, i njegovog opisa kako je izgledao vojnik koji je kritične prilike prišao R. i odvezao se s njim prema Počulici, ne mogu dovesti do drugačijeg zaključka Suda. To, pogotovo što svjedok da je imao bilo kakav motiv da neosnovano inkriminiše optuženog, kako to odbrana uporno potencira – da bi zaštitio svog brata, to bi učinio još u svojim navodima u iskazu datom u istrazi. Isti je te prilike samo rekao da se radilo o mlađem vojniku, a potom u toku radnje prepoznavanja povezo lik sa izvršiocem.

65. Navodi odbrane da prepoznavanje u sudnici ne predstavlja radnju prepoznavanja u smislu citirane odredbe ZKP BiH, koliko god tačni sa formalne, krivičnoprocesne strane, ne mijenjaju suštinski ništa na stvari u smislu drukčijeg zaključivanja od strane Apelacionog vijeća, imajući u vidu ranije zauzet standard ovog Suda da prepoznavanje u sudnici predstavlja dio svjedočkog iskaza, u konkretnom, svjedoka Sivro kojem je ovo Vijeće poklonilo vjeru kako je to naprijed već opisano.

66. Vijeće je cijenilo navodne nesaglasnosti između iskaza svjedoka Sivro i M., na koje odbrana ukazuje, i to da je svjedok R. M. izjavio da su mu kritične prilike prišla dva

---

³ Transkript od 12.09.2014. godine, Strana 13

nepoznata vojnika u maskirnoj vojnoj uniformi, i nakon što su u njega uperili automatske puške samo kratko rekli „Vozi nas!“, dok je svjedok Neđad Sivro izjavio da je vidio samo jednog momka u maskirnoj uniformi sa automatskom puškom koju je držao *uz nogu kao štap*, da nije vidio da je istu uperio u R., te da je razgovarao sa istim na udaljenosti od 10 koraka od njega, te utvrdilo da iste nisu od odlučujućeg značaja da bi diskreditovala njihova svjedočenja. Naime, i sam svjedok Sivro je naglasio da je kritične prilike bio nazočan samo dijelu razgovora ispred ambulante i da je stajao na određenoj udaljenosti, kao i da je da je tu bilo još vojnika, odnosno da je na udaljenosti od 20-30 m od navedene dvojice bilo još vojske (oko 50-ak vojnika), te je logično da svjedok nije morao vidjeti i drugog vojnika, odnosno trenutak kada isti sjeda u R. automobil, te odvozi se skupa sa prvim vojnikom i R..

67. Da su u automobilu kritične prilike nesumnjivo bila prisutna dva vojnika pored R. M., kao i da su potom pred Dom došla dvojica uniformisanih vojnika, naoružanih sa dugim cijevima potvrdio je i svjedok „A“ koji se kritičnog dana nalazio ispred u ulozi stražara. Tako, svjedok pod mjerama zaštite „A“, koji je kritičnog dana stražario ispred Doma je na okolnost identiteta počinitelja rekao *“Jednostavno sam bio tu ispred Doma sa lovačkom puškom na ramenu, kolega je otišao jesti. Ja sam šetao ispred, bio okrenut prema selu, bio sam opušten. U trenutku sam se ukočio, vidio sam dva lica, pušku su repetirali i rekli otvori vrata. Rekao sam da nemam ključeve, da ću ih donijeti od kolege. Negdje na pola puta začuo sam pucnjeve, rafale. Žurno sam došao u komandu...Te napadače nisam poznavao. Da su bili iz sela, znao bih ih. Pucali su, napravili zločin i nestali. Sjećam se da je bila maskirna uniforma, kape nisu imali... Mogu samo nagađati zbog takvog nastupa da su mlađi likovi, nisu ljudi od pedeset.”* Dakle, isti je u tom dijelu potvrdio iskaz svjedoka M.. Razlog zašto svjedok „A“ kritične prilike nije vidio R. automobil, niti R., jeste činjenica da R. M., a kako to i sam potvrđuje, autom nije došao do samih vrata Doma već se parkirao u blizini i čekao.

68. Nadalje, to što je svjedok „A“ izjavio da se uputio prema komandi, koja se prema faktičkom stanju nalazila iznad Doma, dok je svjedok M. naveo da je date prilike vidio svjedoka „A“ kako je preskočio podzidu i krenuo trčati „prema dole“, prema stavu Apelacionog vijeća ne predstavlja odlučnu kontradiktornost. Naime, svjedok „A“ se preskačući podzidu izgubio iz vidokruga R. M., a to mu je upravo i bio najsigurniji način da dođe do komande udaljene 150 m. Takođe, sam događaj se odigrao vrlo brzo, te je prema vlastitim navodima, svjedok M. pod prijetnjom oružjem morao vrlo brzo vratiti nepoznate vojnike u selo nakon što su isti pucali po Domu, te je vrlo izvjesno da se svjedok „A“ u tom

momentu još uvijek nalazio u podrumu lokalne komande i nije se mogao susresti sa vozilom koje se vraćalo prema Vrhovinama.

69. U pogledu identiteta optuženog, Vijeće je cijenio i posredni dokaz tužilaštva Izvještaj 7. Muslimanske (sačinio ga Žunić Šaban) upućen načelniku štaba 7. Muslimanske brigade od 24.04.1993. godine o izvršenom uviđaju u Počulici, u vezi navodnog napada pripadnika ove jedinice na civile u Domu (T-18). Naime, prema navedenom izvještaju, po dolasku na mjesto događaja, zatečena je VP 3. Korpusa i stražar Doma koji je obezbjeđivao objekat, pri čemu je uzeta izjava od stražara (svjedok A). Svjedok „A“ je tom prilikom ispričao svoja saznanja o događaju i zapravo ponovio sve ono što je rekao na glavnom pretresu, navodeći pri tome da su vojnici bili bez ikakvih obilježja pripadnosti nekoj jedinici. Takođe, u izvještaju se navodi da je VP 325. Brigade dala svoj izvještaj, u kojem je policajac Bešo Fejzulah naveo da su pripadnici Diverzantskog voda Jasmin i Fahrudin tražili sanitetsko vozilo da ih prebaci u Zenicu, jer je jedan od njih bio lakše ranjen, uputio ih je izvjesni Sarajlić Sehrudin i vozilom R. M. su prebačeni do Doma, sasuli su po dva okvira i ponovo sjeli u Golf i otišli. Pretpostavlja se da su iz 7. Muslimanske, a kao odmazda za njihovog komandira Fehima.

70. U ovom izvještaju koji je sačinjen istog dana nakon kobnog događaja, pominje se da su, prema kazivanju policajca Bešo Fejzulaha, pripadnici Diverzantskog voda Jasmin i Fahrudin tražili sanitetsko vozilo da ih on prebaci u Zenicu, jer je jedan od njih bio lakše ranjen, i vozilom R. M. su prebačeni do Doma, sasuli su po dva okvira i ponovo sjeli u Golf i otišli. Dakle, eksplicitno se navodi da su navodni počinioci pripadnici Diverzantskog voda Jasmin i Fahrudin. Obzirom da se radi o posrednom dokazu, Vijeće je prihvatilo prijedlog tužilaštva da se u toku pretresa sasluša svjedok Bešo Fejzulah na okolnost odakle potiču saznanja navedena u ovom materijalnom dokazu. Isti je svjedočio na okolnost autentičnosti Izvještaja i nije negirao dio Izvještaja koji citira njegove riječi, mada je naglasio da bi volio vidjeti izvještaj koji je on lično tada dostavio. Pojasnio je da je imao saznanja da je jedan od dvojice po imenu Jasmin, a za drugo lice nije siguran je li Mirsad, te da se istraga nije mogla okončati jer su pripadnici 7. Muslimanske pružili otpor ne dozvoljavajući da se navedena lica privedu. Dakle, prema stavu ovog Vijeća, svjedok nije opovrgao navode iz predmetnog Izvještaja i istom je i pored teškog zdravstvenog stanja u sjećanju nedvojbeno ostalo ime Jasmin kao jedno od lica koja su ubili civile ... nacionalnosti inkriminisanog dana. Osim toga, Vijeće je imalo u vidu i dokaz tužilaštva T-20, u kojem je navedeno i da je optuženi Jasmin Čoloman izbačen iz 7. Muslimanske brigade iz razloga koji su taksativno navedeni u ovom aktu, a zbog prestupa koje je u nizu

počinio u period od 26.05.-28.05.1993. godine, dakle u kratkom periodu nakon što se desila pucnjava pred Domom u Počulici.

71. S tim u vezi, navodi odbrane kojima se gradi teza da je cijela optužba protiv optuženog Jasmina Čolomana zasnovana na instruisanom prepoznavanju istog kao počinioca od strane svjedoka R. M., prema stavu Apelacionog vijeća, ostaju bez dovoljne dokazne i logičke osnovanosti.

72. Do drugačijeg zaključka suda u pogledu identiteta počinioca predmetne inkriminacije, ne mogu dovesti tvrdnje svjedoka optužbe Spahić Šemse, koji je u svom iskazu naveo da su optuženi i on bili u istoj jedinici, ali da nije bio s njim u istom vodu niti je vod kojem je pripadao optuženi u kritično vrijeme bio na području Počulice. Naime, i pored činjenice da je svjedok jedina osoba koja je u kritično vrijeme lično poznavala optuženog Čolomana od ranije, njegovi navodi nisu relevantni za utvrđivanje prisustva optuženog, obzirom da je i sam svjedok naveo da kritičnog dana lično nije bio u Počulici, a da optuženi tada nije bio s njim na istom terenu. Vijeće nije našlo relevantnim ni navode svjedoka odbrane Z. A. koji je izjavio da niko od njegove jedinice nije učestvovao u spornom događaju. Naime, sam svjedok je potvrdio da su za događaj naknadno saznali, dakle, isti nema nikakva saznanja o počiniocima, pa tako ne može dati pouzdanu tvrdnju u tom pravcu.

73. U tom smislu, Vijeće je poklonilo vjeru izjavama svjedoka Fejzulaha Beše da zločin sigurno nije počinio niko od pripadnika 325. brdske brigade, već da su to najvjerojatnije pripadnici 7. Muslimanske brigade (svjedok je naveo da su prilikom istrage pripadnici 7. Muslimanske pružili otpor, a i sam Izvještaj o počinjenom zločinu je upućen toj brigadi), kao i svjedoka Sivre, koji je jasno naveo da su u tom periodu na području Vrhovina i Prnjavora bile prisutne pored 325. brigade ARBiH jedinice Muslimanskih oružanih snaga (MOS) tj. 7. Muslimanska brigade, čiji su pripadnici upravo smještali ... civile u Dom, te se, protivno tvrdnjama odbrane, nameće nesumnjiv zaključak da su pripadnici ove brigade u kritično vrijeme boravili na tom području.

74. Dakle, cijeneći sve navedene dokaze i činjenice, i to da je optuženi u inkriminisano vrijeme bio pripadnik Izviđačko-diverzantskog voda 7. Muslimanske brigade, čiji su pripadnici u tom periodu boravili na području Počulice, da je neposredno prije poginuo komandir Fehim Mujezinović i da su ta dva vojnika bila vidno uznemirana i potresena tom činjenicom, zatim da su svjedoci Sivro i M. prepoznali optuženog, u istrazi, odnosno na glavnom pretresu, kao i da se ime optuženog – Jasmin pominje u Izvještaju sačinjenom na

okolnosti uviđaja o počinjenim ubistvima, to ovo Vijeće nije imalo nikakve dileme u pogledu identifikacije optuženog kao počinioca predmetne inkriminacije.

75. U konačnici Vijeće je slijedom priigovora odbrane, analiziralo i iskaze svjedoka – oštećenih i to Ane Brković i Štefice Brković, koje su kritične prilike bile zatočene zajedno s drugim civilima ... nacionalnosti, i koje su u kritičnom događaju ranjene, te zaključilo da isti ni u čemu nisu kontradiktorni sa navodima naprijed pomenutih svjedoka tužilaštva.

76. Svjedok Ana Brković je izjavila da nije vidjela kako je bio obučen taj što je pucao, ali kada su se vrata otvorila po završetku pucnjave, navodi „*da je ispred stajao jedan dečko, crn, u crnoj jakni i crnom odijelu, crne kovrdžave kose*“, dok je svjedok Štefica Brković navela da se ispred čula galama, da su bile neke žene vani koje su vikale, „*nemojte ih, šta su vam oni krivi!*“. Nadalje, svjedok Anto Papić čiji je iskaz pročitao na glavnom pretresu, u svojoj izjavi je rekao : “*Sutra ujutro začuo sam kako neko više da se otvori vrata, i stražar je govorio da mu neće otvoriti i da ide kod komandanta , kada je započela pucnjava u našoj prostoriji, vrata se otvaraju i ponovo je počela rafalna pucnjava iz otvorenih vrata, nisam vidio čovjeka koji je pucao, začuo se galama žena, mene je okrnio jedan metak..*”

77. Vijeće je ove navode cijeno u vezi sa izjavama svjedoka Sivo Nedžada, R. M. i svjedoka “A”, koji su saglasno potvrdili da su počinioci bili u maskirnim uniformama (s tim da je R. M. dodao da misli da su imali neka obilježja na prsima), obzirom na ukazane navodne razlike u pogledu opisa uniformi i izgleda lica koje nakon pucnjave vide oštećeni i ovi svjedoci, te zaključilo da se ne radi o protivrječnostima. Naime, iz provedenih dokaza proizilazi da zatočeni civili koji su boravili u Domu – oštećeni u momentu kada se dešava pucnjava kroz zatvorena vrata ne vide počinioce, koji se ubrzo udaljavaju, te da se pitanjem ko je prvi ušao u prostoriju gdje su se nalazili oštećeni sud nije bavio, niti je ta činjenica utvrđivana tokom pretresa. Vrlo je vjerovatno da su oštećeni – preživjeli nakon otvaranja vrata, u stanju šoka, enormnog straha, vidjeli posve druga lica na vratima, te je Vijeće svoj zaključak u pogledu izgleda počinilaca utemeljilo na navodima svjedoka M., Sivre i svjedoka „A“.

78. Kod optuženog je postojala svijest da su u domu bili zatvoreni civili ... nacionalnosti i isti je postupao u namjeri da iste liši života u svojstvu saizvršioca tj. preduzeo saizvršilačke radnje na način da je skupa sa drugim njemu poznatim vojnikom ispalili više rafala iz automatskih pušaka opredjeljujući civile kao metu.

79. U pogledu subjektivnog elementa, odnosno namjere počinioca (*mens rea*) Vijeće nema nikakvih dvojbi da se radi o namjernom činjenju. Naime, sama činjenica da su počinioci u realizaciju predmetnog zločina krenuli sa namjerom da liše života zarobljene civile ... nacionalnosti kao čin osvete za poginulog komandanta, podrazumijeva i postojanje namjere (*dolus directus*) za sve što je uslijedilo kao posljedica te zabranjene radnje. Kada tako zaključuje Apelaciono vijeće ima u vidu da je optuženi tražio ključeve od vrata Doma od stražara, što je činjenična okolnost koja upućuje na važan sadržaj psihološkog odnosa optuženog kao učinioca u realizaciji njegovog nauma da zatočene civile liši života, odnosno da im te prilike, koja je neposredno uslijedila, nanese teške tjelesne povrede. Naime, u situaciji kada stražar nije dao ključeve pomenutoj dvojici, to iste nije spriječilo da rafalnom paljbom iz automatskog oružja kroz zatvorena vrata realizuju svoju namjeru, što ukazuje na njihovu upornost u realizaciji prethodnog nauma.

80. Naime, odredba člana 22. KZ SFRJ (saizvršilaštvo) propisuje:

„Ako više lica, učestvovanjem u radnji izvršenja ili na drugi način, zajednički učine krivično djelo, svako od njih kazniće se kaznom propisanom za to djelo.“

81. Dakle, optuženi je skupa sa njemu poznatim vojnikom, učestvovao u radnji izvršenja, odnosno isti su zajednički učinili predmetno krivično djelo, djeleći istu namjeru za nastupanjem zabranjene posljedice, što se zahtijeva za saizvršilaštvo kao vid učešća.

IV. ODLUKA O KAZNI

82. Imajući u vidu da je Vijeće u konkretnom slučaju našlo opravdanom primjenu preuzetog KZ SFRJ, isti je valjalo primjeniti i kod odlučivanja o visini kazne, te kretati se u rasponu kazni koje su propisane odredbama člana 142. KZ SFRJ za krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim, a u skladu sa odredbama kojima su propisana opšta pravila o odmjeravanju kazne (član 41. KZ SFRJ).

83. Apelaciono vijeće je u smislu odredbe člana 41. stav 1. KZ SFRJ prvo utvrdilo granice kazne propisane za predmetno krivično djelo, odnosno posebni minimum i maksimum. Naime, u situaciji kada je po stavu Ustavnog suda smrtna kazna eliminisana i zamijenjena alternativnom kaznom zatvora, za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog

stanovništva iz člana 142. stav 1. KZ SFRJ zapriječena je kazna u trajanju od najmanje 5 godina zatvora ili kazna zatvora od 20 godina, kao posebni maksimum.

84. Apelaciono vijeće nalazi da je prilikom odmjeravanja vrste i visine kazne na strani optuženog cijenio da je isti u izvršenju krivičnopravne radnje postupao kao saizvršilac sa direktnim umišljajem. Takođe, cijenjani su težina povrede zaštićenog dobra, odnosno da su kritične prilike života lišeni bespomoćni civili koji su bili prethodno zatvoreni, dok su preživjeli ranjavanjem pretrpjeli povrede tjelesnog integriteta. Sve navedene okolnosti predstavljaju elemente bića krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva, te u konkretnom slučaju nisu utvrđene kao otežavajuće okolnosti.

85. Vijeće je na strani optuženog kao olakšavajuće okolnosti posebno cijenio njegov raniji život, lične i porodične prilike tj. da je imao izuzetno teško djetinjstvo, da je odrastao bez roditelja, odnosno da ga je majka napustila još dok je bio beba, da je vrlo mlad sa 17. godina postao pripadnik vojnih formacija i učestvovao u ratnim dejstvima, kao i da je u vrijeme izvršenja predmetnog krivičnog djela bio stariji maloljetnik, što je svakako imalo uticaja na strukturu njegove ličnosti sa psihološkog aspekta. Također, optuženi nije ispoljio upornost u daljem vršenju krivičnih djela i imao je dobro držanje i vladanje pred sudom tokom cijelog postupka.

86. Sve navedeno, prema stavu ovog Vijeća, konfigurise postojanje osobito olakšavajućih okolnosti na strani optuženog, pa mu je sud odmjerio kaznu ispod zakonskog minimuma tj. u trajanju od 3 godine.

87. U vezi sa značajem osobito olakšavajućih okolnosti i mogućnosti ublažavanja kazne, Vijeće ukazuje na sadržaj odredbe člana 42. KZ SFRJ, kojom je propisano:

“Sud **može** učiniocu odmjeriti kaznu ispod granice propisane zakonom ili primjeniti blažu vrstu kazne:

(1) .... (2) kad utvrdi da postoje osobito olakšavajuće okolnosti **koje ukazuju da se i sa ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja.**”

88. Cijeneći sve navedeno, a imajući u vidu zakonom propisane granice kažnjavanja za predmetno krivično djelo, svrhu kažnjavanja, te sve okolnosti koje su od uticaja da kazna bude veća ili manja, a naročito stepen krivične odgovornosti optuženog, pobude iz kojih je djelo učinjeno, jačinu ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra, okolnosti pod kojima je djelo učinjeno, te lične i porodične prilike optuženog, ovo Vijeće je zaključilo da je kazna od 3 godine zatvora optuženom Jasminu Čolomanu za učinjeno krivično djelo adekvatna

svim okolnostima slučaja i ličnosti optuženog i da će se istom u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja, i to, ne samo specijalna, nego i generalna prevencija.

89. Optuženom se na osnovu člana 50. stav 1. KZ SFRJ u izrečenu kaznu zatvora uračunava i vrijeme provedeno u pritvoru u trajanju od 25.06.2014. godine do 31.10.2014. godine.

V. ODLUKA O TROŠKOVIMA POSTUPKA I IMOVINSKOPRAVNOM ZAHTJEVU

90. U skladu sa odredbom člana 188. stav 4. ZKP BiH, Apelaciono vijeće je optuženog u cjelosti oslobodilo od dužnosti naknade troškova ovog krivičnog postupka, te isti padaju na teret Suda BiH, a imajući u vidu da bi se njihovim plaćanjem dovelo u pitanje izdržavanje optuženog i njegove porodice.

91. Obzirom da u toku krivičnog postupka oštećeni nisu postavljali imovinsko-pravne zahtjeve, Sud u ovom dijelu nije ni odlučivao.

ZAPISNIČAR

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Medina Džerahović

S U D I J A
dr Dragomir Vukoje

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Na osnovu člana 317a. ZKP BiH protiv ove presude dozvoljena je žalba trećestepenom vijeću u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema pismenog otpravka presude.

A N E K S

Prilog I

LISTA MATERIJALNIH DOKAZA TUŽILAŠTVA

T-1 Zapisnik o prepoznavanju osoba, svjedok Nedžad Sivro, Tužilaštvo BiH broj T20 0 KTRZ 0000200 07 od 21.05.2014. godine, zajedno sa Fotoalbumom broj T20 0 KTRZ 0000200 07 od 20.05.2014. godine;

T-2 Zapisnik o saslušanju svjedoka Sivro Nedžada, Tužilaštvo BiH broj: T20 0 KTRZ 0000200 07 od 07.05.2014. godine;

T-3 Zapisnik o saslušanju svjedoka Spahić Šemse, Tužilaštvo BiH broj: T20 0 KTRZ 0000200 07 od 4.6.2014.godine;

T-4 Zapisnik o saslušanju svjedoka Brković Sofije, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 17-04/2-04-2-224/07 od 22.02.2014. godine;

- T-5 Zapisnik o saslušanju svjedoka Brković Ane, Tužilaštvo BiH broj: T 20 0 KTRZ 0008981 14 od 23.06.2014. godine;
- T-6 Istorija bolesti broj: 783 od 24.04.1993. godine sa anamnezom; Otpusnica iz bolnice Zenica i postoperativni list; Otpusnica iz bolnice dr fra. Mate Nikolić od 02.05.1993. godine.;
- T-7 Istorija bolesti bolnice Zenica od 24.04.1993. godine, otpusnica i postoperativni list.
- T-8 Istorija bolesti, broj 782, snimak pluća, postoperativni list iz bolnice Zenica.
- T-9 Zapisnik o saslušanju umrlog svjedoka Papić Anto, broj: 17-04/2-04-2-317/07 od 20. 03.2007. godine; Izvod iz matične knjige umrlih Papić Anto, broj: 02-13-3-338/2014 od 20.6.2014. godine;
- T-10 Odluka o proglašenju ratnog stanja "Službeni list R BiH", broj: 7 od 20.6.1992. godine;
- T-11 Odluka o ukidanju ratnog stanja "Službeni list R BiH", broj: 50 od 28.12.1995. godine;
- T-12 Uredba sa zakonskom snagom o oružanim snagama R BiH "Službeni list R BiH" broj: 4 od 20.5.1992. godine;
- T-13 Odluka o formiranju Hrvatskog vijeća obrane "Narodni list HZ Herceg Bosna", broj: 1, rujan 1992. godine;
- T-14 Mirovni sporazum UNPROFOR, februar 1994. godine;
- T-15 Ovjerena kopija Dnevnog obavještajnog izvještaja, br. 263/93, Glavnog stožera HVO, strog. pov. 03-442/93 od 20.05.1993. godine, ERN broj: 0213-1632-0213-1634;
- T-16 Ovjerena kopija Zbirnog borbenog Izvještaju za dan 16.04.1993. godine Glavnog stožera HVO, str. pov. od 17.04.1993.godine, ERN broj: 0617-2036-0617-2039;
- T-17 Ovjerena kopija Biltena dnevnih događanja za dan, 18.4.1993. godine, R BiH HZ Herceg Bosna, Hrvatsko vijeće obrane Uprava vojne policije Odjel opće i prometne VP-e, broj: 02-4/3-02-971/93 od 19.4.1993. godine, ERN broj: 0154-499-0154-4501;
- T-18 Ovjerena kopija izvještaja načelniku štaba 7. muslimanske brigade, broj: POV. 228/93 od 24.4.1993. godine;
- T-19 Izvod iz vojne evidencije (VOB-8) za Čoloman Jasmina, Federalno ministarstvo za pitanje boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata, pov.broj: 07-03-200-1/14 od 05.06.2014.godine;
- T-20 Ovjerena kopija Izvještaja 3. korpusa 7. muslimanske brigade, Služba vojne bezbjednosti broj: PM-488/93 OD 31.05.1993. godine - Izricanje disciplinske mjere isključenja vojnika Čoloman Jasmina i njegovo stavljanje na raspolaganje SNO Zenica;
- T-21 Potvrda AR RBIH 3. korpus oružanih snaga - Zenica VJ – 5083 od 10.4.1993. godine na ime Čoloman Jasmin;
- T-22 Izvodi iz kaznenih evidencija, Ministarstvo unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog Kantona, broj: 08-04/7-4-04-2-2-371/14 od 15.05.2014. godine za Čoloman Jasmina, sin Muhameda, rođen 10.09.1975. godine;
- T-23 Izvod iz operativne evidencije za Jasmina Čolomana PU I od 14.05.2014. godine;
- T-24 Ministarstvo unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog kantona, Sektor za administraciju, broj: 08-05/7-13-5-470/14 od 20.05.2014. godine, fotokopija kartona prebivališta za Čoloman Jasmina od 30.10.1987 i fotokopija obrasca L.K.-OI-5, o licu sa fotografijom;
- T-25 Izvod iz matične knjige umrlih Vidović Jozo, broj: 89/94;

- T-26 Izvod iz matične knjige umrlih Vidović Ivo, broj: 64/93;
- T-27 Izvod matične knjige umrlih Papić Pero, broj: 68/94;
- T-28 Izvod iz matične knjige umrlih Jurčević Jozo, broj: 02-13-3-339/2014 od 20.6.2014. godine;
- T-29 Izvod iz matične knjige umrlih Čeko Kata, broj: 03-12-202-1611/14 od 20.6.2014.godine;
- T-30 Izvod iz matične knjige umrlih Stojak Kata broj 01-02-200-37/00 od 25.02.2000. godine;
- T-31 Zapisnik o dobrovoljnoj predaji predmeta, Tužilaštvo BiH broj T20 0 KTRZ 000 8981 14 od 02.07.2014. godine i to: 1 puščano zrno i deka koji su sastavni dio zapisnika;

Prilog II

LISTA MATERIJALNIH DOKAZA ODBRANE

- O1/1 Zapisnik o saslušanju svjedoka Sivro Nedžada, Tužilaštvo BiH broj: T20 0 KTRZ 0000200 07 od 07.05.2014. godine (T-2);
- O-2 Zapisnik o saslušanju svjedoka Spahić Šemse, Tužilaštvo BiH broj: T20 0 KTRZ 0000200 07 od 4.6.2014. (T-3);
- O-3 Zapisnik o saslušanju svjedoka Brković Sofije, Državna agencija za istrage i zaštitu broj: 17-04/2-04-2-224/07 od 22.02.2014. godine (T-4);
- O-4 Zapisnik o saslušanju Štefice Brković od 22.02.2007. 07-04-2/2-04-2-233/07;
- O-5 Zapisnik o saslušanju svjedoka Brković Ane, Tužilaštvo BiH broj: T 20 0 KTRZ 0008981 14 od 23.06.2014. godine, uložen u spis kao dokaz Tužilaštva (T-5);
- O-6 Zapisnik o saslušanju Brković Ane iz SIPA 21.02.2007. godine broj 17-04/2-04-2-222/07;
- O-7 Zapisnik o saslušanju umrlog svjedoka Papić Ante, broj: 17-04/2-04-2-317/07 od 20. 03.2007. godine; Izvod iz matične knjige umrlih Papić Anto, broj: 02-13-3-338/2014 od 20.6.2014. godine; (T-9)
- O-8 Zapisnik o saslušanju svjedoka „A“ broj: T20 0 KTR 00002000 07 od 25.02.2014. godine;
- O-9 Izvod iz matične knjige umrlih Vidović Ivo, broj: 64/93 (T-26);
- O-10 Izvod matične knjige umrlih Papić Pero, broj: 68/94 (T-27);
- O-11 Izvod iz matične knjige umrlih Vidović Jozo, broj: 89/94 (T-25);
- O-12 Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog broj T20 0 KTRZ 0008981 14 od 15.07.2014. godine;
- O-13 Potvrda AR RBIH 3. korpus oružanih snaga - Zenica VJ – 5083 od 10.4.1993. godine na ime Čoloman Jasmin (T-21);
- O-14 Izvod iz vojne evidencije (VOB-8) za Čoloman Jasmina, Federalno ministarstvo za pitanje boraca i invalida odbrambeno – oslobodilačkog rata, pov.broj: 07-03-200-1/14 od 05.06.2014.godine

- (T-19);
- O-15 Uvjerenje MO broj 07/14-03-1-2-2155/15 od 07.04.2015. godine za svjedoka A. Z.;
  - O-16 Snimak sa Google, mjesto, mz Počulica (naselja Počulica, Vrhovine, Prnjavor);
  - O-17 Fotografija sa prilazom Društvenom domu Prnjavor- MZ Počulica;
  - O-18 Fotografija, prilaz Društvenom domu Prnjavor sa bočne strane;
  - O-19 Fotografije bivšeg objekta saniteta na raskrsnici u naselju Vrhovine.

Prilog III

MATERIJALNI DOKAZI IZVEDENI U POSTUPKU PRED APELACIONIM VIJEĆEM

Dokazi Tužilaštva

T-A-1 Zapisnik o saslušanju svjedoka Bešo Fejzulaha, Tužilaštvo BiH broj: T 20 0 KTRZ 0008981 14 od 24.02.2014. godine;

T-A-2 Službena zabilješka Tužilaštva BiH broj: T20 0 KTRZ 0008981 14 od 2.7.2015. godine;